

Hormones

La "fotonovel·la eròtico-biològica" que va publicar aquesta revista la setmana passada m'ha deixat, després de diverses lectures de la ciència i atenta contemplació de la tècnica, molt intrigat i perplex. Jo ja sabia, no sóc tan innocent, que en això que en diem "el comportament amorós" no tot són floretes i ales d'àngel, ni *mille violini suonati dal vento*, ni veles e vents han mos desigs complir, ni *moi je t'offrirai des perles de pluie venues de pays*, i altres efusions per un estil, infinites, dels clàssics antics i moderns. Sabia que hi havia hormones en la matèria, si més no perquè és cosa d'experiència general, i tothom les sent remoure's per dins de tant en tant, massa sovint a deshora i fora d'ocasió. Allò que no sabia, pobre de mi, és que n'hi havia tantes, i que ens controlen l'horari de l'aventura d'una manera tan implacable. Ara entenc per què, més d'una vegada, històries que semblaven tan prometedores, ai, han acabat com han acabat. Problemes amb la luliberina. Un excés inesperat de prolactina. Coses de la vida. De manera que miraré si entenc com cal la novel·la, vegem si m'estalvia futurs fracassos i malentesos.

19,30 h. La Maria i el Miquel es veuen al bar i ella "distingeix" el Miquel en comptes del cambrer (efecte d'imatges pre-natals, un misteri afegit). Es miren amb desig, i no està clar si la secreció d'endorfina i de les corticoides és causa del desig o l'efecte. Si les hormones són causa, ¿quina és la causa de la secreció?; si són efecte ¿quina és la causa del desig? 21 h. És a dir una hora i mitja més tard. Són lents. Tenen ganes però no estan segurs. Encara no s'han mogut ni s'han parlat. La culpa la tenen la dopamina i l'adrenalina, que "activen el desig *escal-fant* l'hipotàlem (abans es deia d'una altra manera) i al mateix temps els posen en un estat d'ansietat". Veurem com ho resolen. 22 h. "Es miren i s'estudien" (ja fa

dues hores i mitja). Comproven que els estats homeostàtics interns de tots dos són similars (¡uf!) i per fi alliberen luliberina i més dopamina encara. Ell la mira a ella,

"se la imagina nua i aquesta imatge li provoca l'enduriment de la verga": o siga, la fantasia i no l'hormona, tal com jo sempre havia pensat. 22,10 h. Ella ja veu que ell va per feina. Llavors "La Maria, obeint els andrògens, s'acosta. ¿Una aventura? Sí, contesten els andrògens alliberats". Són uns andrògens molt intel·ligents. Finalment, "ell li diu alguna cosa (ja eren hores) i ella li contesta". Parlen, ella es posa blanca, ell tot roig, es traeixen i somriuen ("El somriure és una dada biològica, perquè es forma en la cara del bebè quan encara és dins el ventre de la mare": això sí que ho explica tot). Anticipen. Ho farien allà mateix. Però són gent civilitzada, i a més, hi ha la prolactina, que té efectes inhibidors. De manera que se'n van a sopar. 22,30 h. Mentre sopen es miren intesament, sense saber que és l'endorfina la que els dilata les pupil·les. Parlen molt entre ells, és a dir, segons els neurobiòlegs, practiquen "una activitat muscular de la laringe". ¿Què es diuen? Ah, tant se val, segurament, perquè "si la Maria, neguitosa, parla molt, és que el so de la seua veu és analgèsic". 23,30 h. Ja són al pis, en aquell horrible sofà. Es besen. (A propòsit: si "el petó és una reminiscència de la succió del pit matern", ¿com és que "no és universal", i "no existeix a la Xina ni en alguns pobles primitius"?; ¿allà no mamen?). En fi, sang a les parts crucials i més secrecions. El pols s'accelera. És normal. Ho entenc perfectament. 23,45 h. Es despullen. No

apareix cap hormona nova. 24,02 h. Ja ho estan fent. Ara són ràpids, ells. Vesopresina, testosterones, contraccions, pulsacions, mesencèfal, hipotàlem, glàndules suprarrenals. Sempre passa. A pesar que ho fan en un sofà incomodíssim —¿no tenen llit?— i embolicats amb un llençol. Una mica més tard. ¿Quant? Sembla que en poc més d'un quart han enllestit: devien anar molt afamats. Estrògens, adrenalina, ocitocina, olor de seü, més descàrregues hormonals, i ja està fet. "Un petit desmai". "Com un electro-xoc". Han tingut sort, dic jo: no sempre va tan bé. 4 h. "El Miquel s'adorm, esgotat". ¿Què han fet des de les dotze? ¿Quantes vegades? Aquestes quatre hores són un buit paorós. Al final, ella (progesterona) encara té més marxa i ell (prolactina) ja no està per jugar, i a més (pèptids hipnògens) s'adorm sense consideracions. Sol passar. 7h. A la Maria, el gust de la novel·leta li ha deixat una "empremta química" i sembla que voldrà tornar-hi. Del Miquel, no sabem res. Fi.

Ara bé, a les 24,02, quan els protagonistes s'han llançat sense avisar a la juxtaposició, la vasopresina i les testosterones, els autors de la fotonovel·la afirmen que fer l'amor "és un estat de fusió en el qual la totalitat de l'ésser es realitza". Rampell de metafísica que em deixa totalment esbalait: ¿què poden fer-hi les hormones en la realització total de l'ésser? ¿I quins amants tan sensacionals són, i amb tan alta fortuna, que "si poguéssim fotografiar" el seu cervell, "veurem una sincronització perfecta"? En les fotonovel·les, pot passar al primer intent: en la vida, costa molt més. Si no és, evidentment, que les secrecions també són absolutament sincròniques. O que els neurobiòlegs treballen en harmonia amb l'Esperit Sant. Que així siga.

Joan Francesc Mira